

►► Javier Cercas i Jordi Pujol, asseguts a la taula de l'esmorzar poc abans d'iniciar la xerrada col·loqui sobre l'art de la política, ahir.

Pujol afirma que a Catalunya cal una «xurriacada» política

◉ L'expresident demana un cop de timó que torni la confiança i el prestigi al país

RAFAEL TAPOUNET
BARCELONA

Xurriaques és una paraula catalana d'ús cada vegada més restringit que designa una vara, generalment de freixe, que duu al cap una cordeta o una tira de cuir, i que es fa servir per pegar a les bèsties a fi d'estimular-les. Del cop donat amb les xurriaques se'n diu xurriacada. I això, una xurriacada (una «gran xurriacada», per ser exactes) és el que Catalunya necessita en aquests moments se-

◉ Assegura que els possibles beneficis de l'Estatut no compensen el «desgast» sofert

gons de l'expresident de la Generalitat Jordi Pujol. Ho va dir ahir en el curs d'un esmorzar col·loqui amb l'escriptor Javier Cercas i un grup de periodistes. «És el moment de la xurriacada, va sentenciar l'expresident, que va aclarir que es referia a la necessitat d'un nou impuls polític. Pujol es va mostrar convençut que l'empresa de l'Estatut «sortirà malament» i va sostenir que els possibles beneficis que pugui reportar la nova Carta catalana «no compensaran l'enorme desgast que s'ha patit».

Al ser interpellat sobre la situació convulsa que viu Catalunya, amb l'alarma creada pels recents casos de corrupció i l'amenaça d'una sentència del Tribunal Constitucional que pot mutilar l'autogovern, el fundador de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) va utilitzar la metàfora d'un carro que ha quedat encallat a la rodera. «Podem perdre el temps discutint sobre si el carreter ho ha fet malament o el cavall és dolent -va dir-, però arriba un moment en què s'han d'empunyar les xurriaques i donar una xurriacada. I va afegir: «Aquest moment ha arribat».

JUGAR A CATALUNYA / ¿Com s'ha d'interpretar la invitació a la xurriacada? Pujol no en va donar gaires pl-

«Això d'assassinar, no ho he fet mai»

►► En un moment del col·loqui, Javier Cercas va parlar sobre els freqüents dilemes entre l'ètica personal i el sentit de la responsabilitat als quals s'enfronta el polític. L'escriptor va recordar que Max Weber considerava l'activitat política com una forma de pacte amb el diable i va citar una frase de Michel de Montaigne: «El bé públic requereix que es traeixi, que és mentible i que s'assassini». «Doncs jo he degut ser un polític molt poc important -va replicar, vivaç, Pujol-, perquè això d'assassinar no ho he fet mai».

tes, però sí que va voler deixar clares dues coses: aquest cop de fet, aquest nou impuls que torni el país al bon camí, que li faci recuperar la confiança i el prestigi, s'ha de fer «des de la política» i s'ha de fer a Catalunya. «Aquest partit es juga a Catalunya, no a Madrid», va afirmar.

Tot i subratllar la importància de no deixar-se vèncer pel fatalisme -«això s'ha de remuntar», va afirmar-, l'expresident no va amagar el seu profund neguit davant el rumb que han pres les coses, especialment arran del convuls procés estatutari. «El tema de l'Estatut no ha anat bé -va assenyalar-. Acabí com acabí, és segur que acabarà malament. Si s'aconsegueix algun progrés, no ens compensarà de l'enorme desgast que hem patit. I després va remarcar: «Les relacions entre Catalunya i Espanya han empitjorat com no havia passat mai».

LA PELL DE BRAU / Aquesta última constatació va fer que Pujol rememorés els versos de *La pell de bru*, el poemari de Salvador Espriu que durant el franquisme va adquirir condició de discurs cívic i que va dibuixar un horitzó de concòrdia i llibertat per als diversos pobles i cultures que formen Espanya. L'excap del Govern va sentenciar que aquell «somni» de convivència pacífica i respectuosa avui «s'ha fos». «No sé si s'ha de parlar del fracàs d'Espriu, del fracàs de Sepharad [l'Espanya plural somiada pel poeta] o del fracàs de Catalunya. O potser de tots tres alhora». Potser no és una casualitat que *La pell de bru* fos l'obra invocada per José Montilla en el discurs de presa de possessió com a 128è president de la Generalitat ara fa just tres anys.

També es va parlar de corrupció. Pujol va qualificar d'«hipocresia» la pretensió que el problema de les males pràctiques es resolrà creant una llei electoral catalana. «Ningú vol canviar la llei electoral pensant en la corrupció -va assegurar-. Tot-hom va a veure si pot fer una llei que el beneficiï».

L'escriptor Javier Cercas, amb un últim llibre, *Anatomia de un instante*, centrat en el cop del 23 de febrer de 1981, que ha estat públicament exaltat per Pujol, es va mostrar partidari de les llistes obertes i va advocar per una inhibició dels membres del Constitucional a l'hora de pronunciar-se sobre l'Estatut. ■